

## Výroční oheň

Napsal uživatel Jan Valeš - Jenýk  
Pátek, 15 Květen 2009 04:00

---

„Ahoj všichni“, pozdravil nás, účastníky výročního ohně T.O. Žádné dálky, po Vlajce a slavnostním zapálení šerif Krákora. Od loňska trochu víc přibral a zase mu trochu víc vypadaly vlasy, takže se takhle ve tmě zase o něco víc podobal tajně pro něj používané přezdívce „Michelin“.

„Ahoj,“ zařvali jsme sborově a nasadili jsme klobouky a čapky zpátky na hlavu.

„Takže vás tady všechny vítám za Žádné dálky,“ vzal si zase slovo Krákora „a přeji, aby se vám tady, na našem place, jako vždycky líbilo. Ještě než naladíme, chtěl bych poděkovat panu hajnému Čamrovi, za tu haldu dřeva,“ uklonil se Krákora směrem k vousatému mužíkovi s placatou čepicí s odznáčkem tetřeva, „a ohnivcem pro dnešní večer bude nejmladší člen naší osady Vilda,“ ukázal Krákora bradou na nejistého kluka s obličejem postříkaným vřídky bedárů.

„Tak a teď už můžeme ladit,“ ukončil Krákora oficiality a nechal nás konečně sednout.

Měl jsem štěstí. Koupil jsem fleka na sedačce hned nejbližší k ohni, takže jsem měl tu ohnivou, praskavou a voňavou krásu rovnou před očima. Vedle mě chyt fleka i Kocour a to bylo štěstí na druhou, protože Kocour protáhl přes kluky z Žádných dálek flašku doma páleného kalvádosu. Takhle jsme nemuseli chodit tak často pro pivo.

První jsme chytli kluky z Trávy. Doma si je pouštím téměř každý večer, ale mezi čtyřmi stěnami paneláku to prostě nemá tu atmosféru. Tady, před plápolající hranicí, dostala jejich hudba úplně jiný rozměr. Když zpívali kluci o lese, nebyl to najednou žádný kec, protože jsem měl hrbatý kmeny stromů doslova na dohmat. A když zpívali o pekelných plamenech, mohl jsem vystoupit a přesvědčit se ihned o tom, že mají kluci ve svém textu úplnou pravdu. Jen s tím blizardem jsem si nevěděl nějak rady. „Blízat“ žádný sloveso není a neznám ani jiný podobný, kromě jednoho, ale to kluci z Trávy asi nemysleli.

Po první sérii jsme podle programu přešli na Country. Naladilo se rychle a hned šla pecka za peckou. "Island", "Šporný", se kterými si jen tak mimochodem taky nevím rady, "Kurýr" no a potom, potom přišly "Pláně". Ty miluju.

"Tam, kde zem duní, pod kopyty stád?" spustil jsem s klukama z kapely a bylo mně úplně jedno, že jsem falešnej. Bylo mně lhostejný i bolestivý šťouchání Kocoura pod žebra a nadávání kluků ze zadních sedaček, že jim kazím estetické zážitky. Pláně mě vždycky naladí tak nějak do tesklivosti. Možná by bylo lepší použít slovo živelnost. Prostě jak slyším pláně, mám chuť najednou vyrazit jako divoký zvíře. Řítit se skrz křoviska, přeskokovat remízy, prorážet ostrůvky osik a bříz, brodit se mokvavými močály, rvát botama zauzlované šlahouny ostružin a plazivých šípků schované záludně v trávě a stále a stále zjišťovat tu rozlehlost a nekonečnost divoké přírody. No a přesně v tom místě, kde bych měl narazit na první známky života provázené čpěním potu divokejch koní, a v místech, kde by měl vonět tymián, otevřel nějaké mamlas dveře od našeho auta, hrábnul packou po mý palubní desce a zkazil veškerou romantiku výkřikem: "Do hajzlu chlapi, nesviťte nám do očí těma dálkovejma".

A než jsem se vrátil zpátky z plání k našemu ohni, našel páčku a ztlumil na potkávací světla, museli jsme už přesně podle programu šerifa Krákory přeladit rádio na 107,1 kde začínal blok skupiny Lupínek z Prahy. A ty vůbec nemusím.